

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

475

פרשת ויקרא תשפ"ג

לבית-רפואה ידוע בו עבד רופא בינלאומי מפורסם, מומחה לניתוחי ראש, ויש לו הצלחות רבות במצבים מורכבים כעין אלו.

נקבע מועד לניתוח, מועד הנסיעה הלך והתקרב, אך יחד עמו הלך והשתפר גם מצבה של הילדה. המשפחה התמלאה לבטים וספיקות בשל מצב הילדה: "מה לעשות? האם לנסוע כמתוכנן לניתוח או לבטל את הנסיעה?"

הם פנו אליי, ואני השבתי בזו הלשון: "הישועה תבוא, כשהילדה תהיה בחוץ לארץ".

כיוון שהאם ילדה בזמן ההוא בשעה טובה ומוצלחת, היא הוכרחה להישאר בישראל, ואבי המשפחה בליווי בנו הנשוי התארגנו ונסעו לאירופה עם הילדה החולה ובאמתחתם כל הצילומים, הבדיקות וההמלצות העדכניות של הרופאים לניתוח הדחוף.

כשהם הגיעו אל המנתח המפורסם, הוא בדק שוב את הילדה, בחן את הצילומים, הבדיקות וכל יתר המסמכים, והוא הסכים לכל המלצות הרופאים, כי אכן יש צורך לנתח מוקדם ככל האפשר ואף קבע מועד דחוף לכך.

הזמן המיועד הגיע והילדה אושפזה בבית-הרפואה לקראת הניתוח, היא הייתה שרויה בצום לפי ההוראות שנתן הרופא, וממתינה לבוא הרופא המרדים, שירדים אותה למשך שתיים-עשרה שעות רצופות!

רגע לפני ההרדמה החליט הרופא לפתע: "זוהי הרדמה רווית סיכונים, לכן אני מייעץ לערוך שוב צילום לילדה ולבדוק, האם ניתן להרדמה פחות משתיים-עשרה שעות כדי למזער סיכונים מיותרים".

הצילום התבצע, וכולם המתינו במתח לתוצאות. את מה שראו איש לא שיער ותיכנן מראש... ממש נס!!! במקום הגידול המסוכן התגלה כתם קטן בלבד. הרופא לא האמין למראה עיניו. הוא חשב, כי אינו רואה נכון ובדק שוב ושוב את התוצאות. לבסוף ביקש להמתין שבועיים ימים, ואז לערוך לילדה בדיקת סי. טי. נוספת, שתאמת ליתר ביטחון את הפלא הגדול. שליחי המשפחה באו אליי לספר לי על הישועה הפתאומית ושאלו: "האם להישאר שם שבועיים נוספים ולבצע את בדיקת הסי. טי. או לחזור לישראל ולבצע כאן את הבדיקה?"

אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיהוָה (א, ב)

מצוות הקרבת הקרבנות גדולה היא מאד, ומבואר בחז"ל (מגילה לא.) שלולי הקרבנות לא היו מתקיימים שמים וארץ. וכיום שבעוונותינו אין לנו אפשרות להקריב קרבנות, תקנו חז"ל את התפילות שהם כנגד הקרבנות (ברכות נו.) בבחינת 'ונשלמה פרים שפתינו' (הושע ג, ג). והתפילה היא כנגד עמוד ה'עבודה' שהוא אחד מג' הדברים שהעולם עומד עליהם (אבות א, ב, ובפי' רבינו יונה שם). א"כ התפילה היא לא רק אמצעי להגשים משאלות ובקשות, אלא היא הכרחית לקיום העולם, ורבה פעולתה מתשתית ארץ ועד רום שמים. אשרי המחזיק בה בכל כוחו.

* * *

סיפורה הרבנית בת **שבע קניבסקי** ע"ה [מובא בספר 'שלישי באשמורת']: "הגיעה אלי אישה ובפיה סיפור מצמרר. לבתה בת השתיים-עשרה התגלה גידול בגזע המוח, ל"ע. הרופאים לאחר התייעצות עם מומחים הגיעו למסקנה, שלא קיים כל סיכוי להבראתה, כיוון שאין אפשרות לנתח בגזע המוח שהוא מקום רגיש וחשוף לסכנות. עצובה ובוכיה הגיעה אותה אם לביתי ובקשה עצה טובה. לנוכח המצב העגום שאלתי אותה: "האם את שומרת שבת?". האישה השיבה בחיוב. "האם את מתפללת?" - "אין לי זמן", אמרה האישה, "אני מטופלת בילדים קטנים ואיני מוצאת דקות פנויות לתפילה", המשיכה להסביר. ביקשתי, איפוא, ממנה: "התפללי לפחות פעם אחת ביום. תפילה אחת מן הסידור בכוונה, מכל הלב ובקדושה".

האם קיבלה על עצמה להתפלל בכל יום תפילה אחת מן הסידור בכוונה ויצאה את ביתי. טרם יציאתה ביקשתי ממנה, שתדווח לי, מה שלום הילדה החולה. ואכן, כל מספר ימים הגיע אליי ילד קטן, אחיה של הילדה החולה ודיווח כי הילדה חשה יותר ויותר טוב ב"ה, היא פחות מתעלפת וממש ההטבה ניכרת לעין.

גם הרופאים שמעו ממנה, את אשר יעצתי לה ומה שהיא קיבלה על עצמה, והם אכן נוכחו לדעת, כי ב"ה, ישנה התקדמות רפואית ניכרת. לאור זאת הם קיימו דיון מחודש ובסופו החליטו, כי כעת כבר יש מקום לניתוח ראש, אך התעקשו, שיש לשלוח את הילדה לאחת מארצות אירופה,

השבתית להם: "ב"ה, הישועה כבר הייתה. אפשר כבר לחזור לארץ ישראל".

כאן בארץ, לאחר שבועיים, שלחו הרופאים את הילדה לבדיקות סי. טי. ונכחו לדעת, שלא רק שהגידול הנוראי איננו, גם הכתם הקטן נעלם כלא היה!

אני בכל פעם מתרגשת מהסיפור הזה מחדש: בואו וראו כמה גדול הוא כוחה של תפילה בכוונה. מכאן אני שולחת תחינה לכל אחד ואחת מישראל: 'אנא, השתדלו להתפלל לפחות פעם ביום תפילה אחת מתוך הסיודור ובכוונה!'

[מתוך הספר 'ברכת דוד']

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: אחרי נשואי, הייתי אמור להפליג לאמריקה הרחוקה, מוצאה של זוגתי היה מניו יורק ולכן החלטנו, כי ביבשת זו נתחיל את חיינו המשותפים. לפני הנסיעה, הוציא אבי אלף דולר מכיסו והושיט לי אותם, מעין דמי כיס, עד לביסוסי בארצות הברית. הייתי צעיר וחסר עול. ככלות הכל, רק שבועיים קודם לכן יצאתי מן הישיבה, בה הייתי מנותק כליל מהוויות העולם. הבטתי בכסף, ספרתי אותו בחשיבות, מסוחרר מן הסכום הגדול, כמותו לא החזקתי מעולם, משוכנע הייתי שבידי סכום עתק ממש, הודיתי לאבי ועליתי על המטוס בדרכי לארצות הברית.

חלפו אך מספר ימים, מהרגע בו דרכו רגלי על אדמת ניו-יורק, והתחלתי להפנים את העובדה כי אלף דולר הם למעשה סכום זעום עבור אברך המעוניין לפתוח את חיו במקום חדש. הסכום הזה הספיק לי בקושי לשכור דירה למשך חודש אחד, ועבור אוכל לימים ספורים בלבד.

בימים הראשונים, לאחר שחדר המידע המפתיע הזה לתודעתי, הייתי שבור ורצוף. הייתי בארץ זרה, ללא הורים, ללא המשפחה המורחבת, אפילו השפה לא היתה ברורה לי כלל. ידעתי רק לדבר בלשון קודש, ואידיש, בצורה עילגת למדי. חשתי את העול הכבד שהוטל על כתפי, לפרנס את משפחתי, גבי השתוחח תחת כובד המשא, ואני הרגשתי בודד ומיואש.

לאחר מספר ימי ייאוש שכאלו, ניערתי עצמי בכוח, 'מה לך, יעקב?', חשבתי לעצמי, 'להיכן נעלמה כל מידת הביטחון שלך? איה האמונה שחונכת עליה? האם הותרת את כוחות הנפש שלך, הרחק, בארץ מגורי אביך?'. וממחשבה למעשה, ניגשתי לבית הכנסת הסמוך, פתחתי ספרי יראה ומוסר בזה אחר זה, והתחלתי ללמוד ולהתחזק. החלטתי אז לעבוד על ענין התפילה. הרי הקדוש ברוך הוא כל יכול, אין לו כל הגבלה ביכולת הישועה שלו, היא יכולה להגיע לנו יורק בדיוק כמו בארץ ישראל, כל שעלי לעשות הוא להתקרב אליו, לפרוק לפניו את מועקת לבי, לפנות אליו כדבר בן אל אביו, ולפרט לפניו את כל קשיו ובעיותי, שכן

הוא אכן אבינו כפי שנאמר: 'בנים אתם לה' אלוהיכם' (דברים יד, א), וכשבוכים לאבא, הוא מושיע... התפילה והרגשת הקירבה לקב"ה נתנו לי כוח ועוצמה כבירה, וחיזקו אצלי את התחושה שמאחורי יש גב חזק, מסייע ותומך.

אפוף בתחושות הללו, יצאתי לחפש לי כולל, וברוך ה', תוך שעות ספורות, התקבלתי לכולל מצוין, לכולל היתה רמת לימודים גבוהה, וגם שכרו בידי רחבה. עובדה זו חיזקה בלבי יותר את ביטחוני בה', אמנם, עדיין התפרנסנו בדוחק, אבל חשתי את יד ה' המלווה אותי בכל אשר אפנה.

המשכתי בתפילות ובקשות לאבא שבשמים בכל דבר קטן כגדול, ואכן נפלאות רבות התרחשו לי. לדוגמא: חודשי אדר וניסן התקרבו בצעדי ענק, מלווים בהוצאות רבות, שלא הצלחתי לחשוב מהיכן אוכל לכסות אותן, לא היה לי כל מקור הכנסה נוסף, וחשתי כיצד הלחץ שוב לופת אותי בצבתות פלדה. התפללתי אז, כפי שלא התפללתי מעודי, כשאני מייחל, מתחנן, מתייפח לבוראי ומקווה לרחמי... ויום בהיר אחד, אכן הגיעה הישועה...

היה זה בשבוע האחרון של חודש אדר, אחד האברכים הגיע לכולל, וסיפר שיש בעיר פלטבוש יהודי שמוכר את ביתו ורוצה לעבור לגור אצל ילדיו בעיר דנוור, וברשותו דירה עם מחסן המלא בספרי קודש שהוא מעוניין להפטר מהם, משום שסיכום עם הקונה לתת לו בית נקי ופנוי מכל חפצים.

איני יודע עד היום מדוע החלטתי לנסוע ולבדוק את המחסן הזה, מצאתי את עצמי מבקש מאותו אברך לרשום לי את הכתובת של אותה דירה, לוויתי כמה דולרים, עצרתי מונית ונסעתי לשם. כשהגעתי למקום ונקשתי על הדלת, לא האמנתי למראה עיני, היה זה מחסן ענק מלא בספרים, ביניהם ספרי תורה, ספרי תהילים הכתובים על קלף, ועוד אלפי ספרים עתיקים.

התקשרתי מיד לחברת מוניות וביקשתי שישלחו לי כמה מוניות, והתחלתי להעמיס את כל תכולת המחסן על המוניות שנשלחו. כשסיימתי נתן לי בעל הבית סכום כסף, תמורת עזרתי הרבה בפינוי המחסן, בכסף זה שילמתי לבעלי המוניות. היתה זו גם השגחה נפלאה, כי לא היה לי במה לשלם למוניות... ולא רק זה אלא גם נשאר לי מעט כסף.

המוניות עצרו בחזית הבית בו גרתי, ואני, אשר ישבתי במשך כל זמן הנסיעה טרוד, להיכן אוביל את כל התכולה הזו, קמתי לאיטי, ואז... מזכרתי לפתע שיש לי מחסן פנוי, שבעליו התיר לי להשתמש בו לתקופה קצרה בלבד. שאלתי שולחנות מהשכנים, ופרקתי את המטען כולו, על גביהם.

תליתי מודעות המבשרות על שלושה ימים שבהם תתקיים מכירה של ספרים נדירים, והפצתי אותם בכל רחבי בורו פארק. והנה, בתוך שלשת ימי המכירה, נמכרו רוב הספרים, ואני שלשתי לכיסי יותר מעשרת אלפים דולר!.

כשסיימתי את המכירה, עמדתי וחשבתי לעצמי: 'ריבוננו של עולם, אם תפילה יכולה לזכות אותי בעשרת אלפי דולר, בצורה כה נפלאה ומסתורית, על אחת כמה וכמה, שכל דבר גדול וקטן בחיי, יוכל על ידי התפילות להיות בר השגה'.

באותו רגע, חשתי בעוצמה חזקה את ההכרה שלי בבורא עולם ובכוח התפילה. הגעתי לשלב מסוים, אשר בו אני מוצא שיש כלל מקום לדאגה. כל מה שאני זקוק לו, אני מבקש מאבי, יושב שחקים, ולנגד עיני מתרחשות ישועות ונפלאות בכוחה של התפילה. **[מתוך 'שביל הזהב']**

* * *

מפי בעל המעשה: אני בא מאזור מרוחק בארה"ב, הרחק ממרכזי היהדות הגדולים, מאי שם, קצה קצהו של העולם, מעבר להרי החושך... אמי שתחי' התייתמה בגיל צעיר, ואיש לא דאג לחינוכה. היא הסתובבה בעולם ללא מודע ומכר והלכה מדחי לדחי. העובדה כי היא בת ישראל הלכה ונשכחה ממנה, עד שלדאבון לב התחתנה עם גוי... ואני הבן שלהם.

ידעתי שאמי יהודייה, אבל עובדה זו לא אמרה לי דבר. הדבר לא התבטא בשום דבר בחיי היומיום. למדתי עם כולם בבית ספר גויי, חוויתי את חוויות הילדות כמו כולם שם, ולא הרגשתי שום שוני.

בהיותי בן שלוש עשרה החליטה אמי לערוך לי מסיבת יום הולדת גדולה במיוחד. אמנם חברי ערכו סעודות יום הולדת מפוארות. היו כאלה שהזמינו שפים מיוחדים וערכו ברים עמוסים עם אורות מנצנצים ושאר הבלים, הכל רק לכבוד חגיגה של יום הולדתם. עם זאת לא היה משמעות מיוחדת דווקא לגיל שלוש עשרה. העובדה כי לי ערכה אמא חגיגה כה גדולה בגיל הזה, הפתיעה אותי.

"אמא", שאלתי אותה, "מה קרה דווקא הפעם? מה מיוחד בגיל שלוש עשרה?"

"אתה יודע שאני יהודייה", אמרה לי אמי, "ואצל היהודים נהוג לציין את גיל שלוש עשרה באופן מיוחד. לחגיגה הזו קוראים 'בר מצווה'".

גלגלתי על הלשון שלי את מילה החדשה. 'בר - מצווה'. הרגשתי שאני ממש כאן משהו גדול, אך לא ידעתי מהו. שאלתי את אמי, והיא אמרה שבחורים מגיל בר מצווה מתחילים לעשות דברים מסוימים שלא היו עושים קודם. הגמגומים לא סיפקו אותי, ואני התמלאתי ברצון עז לדעת יותר. המשכתי את חיי כמו קודם, ויחד עם זה התחלתי לחפש. פתחתי מפות וסרקתי את האזור במטרה למצוא קהילה יהודית. כך הגעתי לבית כנסת מרוחק למדי שהיה הקרוב ביותר למקום מגורי.

כנסתי והתבוננתי. אנשים התכנסו בבית הכנסת והתחילו בתפילת שחרית. תחילה התבוננתי בהם בעיניים גדולות.

אח"כ פשוט חיקיתי אותם. עשיתי מה שכולם עושים. לא ידעתי לשון הקודש, אבל לאט לאט קלטתי את המילים. לרוב לא הבנתי מה אני אומר. סידור מתורגם לאנגלית עזר לי להבין חלק מהתפילה.

כך מצאתי את עצמי מתפלל שחרית יום יום ולא מוכן להפסיד את זה... קם מוקדם, מתאמץ ויוצא אל בית הכנסת, בקור, בחום, בשרב, בכפור. השחרית הייתה הקשר שלי ליהדות. היום כולו המשיך כמו קודם. לא פעם תהיתי מה עושים יהודים אחרי שהם גומרים להתפלל. לאן הם הולכים? איך הם עובדים? יש עוד מצוות מיוחדות להם?...

השאלות נותרו לוחשות בתוכי, אך לא היה לי זמן להישאר אחרי התפילה וללבן דברים. מיהרתי. תמיד מיהרתי. השעון דפק ודחף אותי קדימה, בלי לתת לנשמתו מרווח נשימה... קודם מיהרתי ללימודי התיכון ואח"כ ללימודי האוניברסיטה.

השחרית היתה 'סוד' ביני לבין קוני. לא רציתי לשבור את השגרה... איש מלבדי לא ידע שיש הבדל בין סדר היום שלי לעומת סדר יומם של חבריי.

בהמשך רכשתי מקצוע מכובד, והגעתי לשלב של חיפוש עבודה. מצאתי עבודה בדיוק במקצוע שהשתלמתי בו, ושובצתי במשמרת בוקר. כאן כבר לא יכולתי להסתתר. ככל שמהרתי לא הצלחתי להגיע בזמן לעבודה. הייתי מגיע באיחור של שתי דקות. 'לא נורא' - חשבתי לעצמי - 'רק שתי דקות. זה לא משמעותי'.

הבוס שם לב שהאיחור עקבי. שתי דקות כל בוקר, בדיוק. "תגיד לי, מה יש לך בבוקר? אתה יודע שאני מקפיד מאד על הגעה בזמן", שאל.

ניסיתי להתחמק, אך הבוס דרש הסבר. בסוף נכנעתי ואמרתי את האמת. "אני מתפלל שחרית כל יום, ואיני יכול לצאת מבית הכנסת לפני הזמן. אין לי אפשרות להגיע מוקדם יותר, ואני מבקש שתבין אותי".

אבל הבוס לא התכוון להבין אותי. הוא איים שאם אמשיך במנהגי זה, הוא יפטר אותי.

מה יכולתי לעשות? - מצד אחד העבודה קרצה לי מאד. גם המשכורת, גם המקצוע שלשם רכישתו השקעתי ימים ולילות במשך כמה שנים. מצד שני - השחרית. אני לא יכול לוותר על זה! לא יכול!!!

כשהבוס מאיים מצד אחד, ותפילת שחרית זכה ועורגת ניצבת מהצד השני, ידעתי את האמת. שהרגשתי ש'האני האמיתי' לא נמצא בעבודה, לא עם החברים הגויים, ולא עם כבוד מדומה. 'האני האמיתי' נמצא בבית הכנסת!. הנשמה שלי רעבה עד כלות, מעולפת בצמא, ואם לא טיפות התחיה שאני מטפטף לה בכל בוקר, חיי אינם חיים.

הודעתי לבוס את החלטתי - על השחרית איני מוותר. הוא מצדו ענה קצרות, "סורי, באופן כזה לא תוכל להמשיך אצלנו". אז לא. פוטרתי!

אבי הגוי ראה שאיני הולך לעבודה וכעס מאד. "השקעתי בשבילך הרבה כל כך! שילמתי כסף רב כ"כ על הלימודים שלך! זאת הכרת הטובה שלך? תסתלק מכאן. איני רוצה לראות אותך. שלא תדרוך יותר בבית הזה!"

אמי דווקא הבינה אותי, אבל היא לא יכלה לעשות משהו בנידון. שולחתי מהבית, וככה, 'מעז יצא מתוק' ובהיותי משוחרר מכל הסביבה הגויית שהקיפה אותי, עשיתי את דרכי אל הקהילה היהודית, להעמיק במשמעות של היותי בן לעם ישראל, לחיות כיהודי, וללמוד את התורה הקדושה.

כיום אני לומד בישיבת 'אור שמח' בירושלים ומנצל את הזמן ללמוד את מה שהפסדתי. לאחרונה התארחתי בשבת אצל יהודי ירושלמי עסיסי, והוא אמר שסיפור כזה מוכרחים לפרסם ברבים - "שידעו איזה תחבולות עושה רבש"ע כדי לקרב אליו את הילדים שלו. אתה פתחת פתח כחודו של מחט, והקב"ה פתח לך פתח כפתחו של אולם".

[מתוך 'השגחה פרטית']

או בְּזוֹל או עֲשֵׂה אֶת עֲבִידְךָ (ה, כא)

סאה מלאה עוונות - גזל מקטרג בראש (ויק"ר פל"ג ס"א ג)

איסור גזל חמור הוא, ולמרות זאת טבע האדם לתת לעצמו הוראת היתר בענייני ממונות. להגיע לדרגת 'נקי כפיים' (תהלים כד, ד) זו לא משימה פשוטה, אבל צריך לדעת שמתן שכרה בצידה וכמו שבירכו דוד המלך ע"ה - 'ישא ברכה מאת ה' וצדקה מאלוקי ישעו' (שם כד, ה).

* * *

מִן הַגְּרָאִי"ל שְׁטֵינְמָן צ"ל היה נזהר באופן מופלא בממון הזולת. ונביא מספר עובדות על כך: רבינו היה נזהר שלא לגעת בממון הזולת - כפשוטו. כשהיו מניחים על שולחנו ספר או מכשיר הקלטה, לא נגע בהם! הסכיתו ושמעו עד היכן הגיעו הדברים? - בשבת היה מקפיד שלא לצאת לרשות הרבים בשני כיווני ראש, לכן הסיר את הכיפה כשחבש את המגבעת. באחת הנסיעות לחו"ל, יצאו לטיסה חזרה מיד עם צאת השבת. מיהרו לאחר הבדלה, ובעלותו למטוס ביקש להסיר את כובעו אבל לא היתה עמו כיפה. אחד הנכדים הושיט לו את כיפתו. במשך כל הנסיעה לא הגביה רבינו ידו לראשו, כדי שלא לגעת בכיפה שאינה שלו...

* * *

נכסיהם של יהודים ערירים שאין להם יורשים מועברים לאפוטרופוס הכללי. הוא מחלקם לארגונים שונים, וחלק

מוקצב גם למוסדות תורה. הרב וירז'בינסקי, מנהל מוסדות 'ארחות תורה' בנשיאות רבינו, מילא את הטפסים הנצרכים וביקש חתימת רבינו כיושב ראש העמותה. שמע רבינו במה מדובר, ופסק: "אל תגיש את הבקשה!". שעות של עמל עלו בתוהו. "מדוע?" - שאל. השיב לו רבינו: "הגמר אומרת שאין לך אדם מישראל שאין לו יורשים. אם לא בניים אזי בני דודים רחוקים. הכסף שייך להם!"

שאל הרב וירז'בינסקי: "אבל הוא יחולק בכל מקרה. אם לא לשיבות, אזי לאגודות ספורט ותרבות קלוקלת".

ענה רבינו: "אין זה עסקנו. לנו, אסור לקחתו!..."

* * *

הרב משה פריד הוא גבאי הצדקה של 'קופת העיר' במקסיקו. כשביקר בארץ, ביקש ממנו אחד מהתורמים שיכנס אל רבינו ויבקש עבורו ברכה. עלה לבית רבינו, עמד בתור והתברך. הזכיר את חברו התורם להצלחה. הפטיר רבינו: "וכי אברכו שיצליח לגנוב?!"

נדהם הרב פריד. ענה: "לא, אני מבקש שיצליח בעסקיו!"

אבל רבינו כבר פנה אל העומד אחריו, והוא יצא מהבית במבוכה. כשחזר לארצו בירר אצל ידיד משותף האם התרחש דבר מה אצל אותו תורם, שמחמת זה סורב להתברך. סיפר לו שהלה הסתכסך עם אחד משותפיו היהודים, וכשהציע לו להתדיין בפני בית דין, סירב, והגיש נגדו תביעה בערכאות!

* * *

חפץ נעלם מבית רבינו, וידעו מי נטלו. כשחיפשו רבינו. אמרו: "כנראה שפלוני גנבו". נתכרכמו פניו: "יהודי אינו גנב! תאמר שהוא חס על החפץ שלא ילך כאן לאיבוד, לכן לקחו, כדי לשמור עליו..."

* * *

יהלומן מארצות הברית סיפר לרבינו שבעת האחרונה מתרחשות גנבות במלטשה שלו. הציב מצלמות מעקב וראה שאחד העובדים לוקח את היהלומים. בכוונתו למסרו למשטרה, ומבקש ברכה. ענה רבינו: "חלילה, אל תסגירו! הם חשודים על שפיכות דמים, והוא עלול לרצוח אותך. ה' יעזור לך בדרך אחרת!". תמה, התקומם, והפציר שתינתן לו רשות. ורבינו איתן בדעתו: "חלילה וחס, סכנה בדבר. ה' יעזור לך בדרכים אחרות". ציית, ונמנע מכל פעולה.

לא ארכו הימים ואותו עובד גנב חפץ יקר במקום אחר, וגילוהו במצלמות האבטחה. הבעלים של אותו מקום הסגירו למשטרה, וכששמע אותו גנב על כך - רצחו נפש, ר"ל. מובן שנכלא לשנים ארוכות, והיהלומן נפטר מעונשו מבלי שיינזק! [מתוך 'לקראת שבת מלכתא']